

noget, før man har en fornemmelse af, hvor godt eller skidt det er. Det er trods alt – ja, det er ikke sagt negativt, men det er jo en ensidigt sammensat gruppe her, og det er fair nok, men vi må ud at høre dem, der arbejder med problemerne fra den anden side.

Når jeg synes, det er godt, at man venter, er det jo netop på grund af det, som også har været det mest, synes jeg i hvert fald, interessante i den debat, vi indtil nu har haft og også i redegørelsen: at Danmark endnu ikke og forhåbentlig aldrig kommer på niveau med det, vi ser ikke bare i USA, men også i en række andre, heriblandt europæiske, lande.

Jeg synes, at et af de emner, vi bør bruge allerflest kræfter på, er at finde ud af: Hvorfor er det sådan? For det er kun ad den vej, vi kan adværge, at det går os ilde. Jeg bliver da meget bekymret, når jeg hører den konservative ordfører næsten forudsætte, at det går den vej. Det er jo en tendens, der er i en stor del af kriminalitetsdebatten i Danmark, at man siger: »Nu er vi på vej til«, som om vi bare skal fortsætte derudad, og at vi bare er bagefter en udvikling, som er uafvendelig.

Jeg husker det fra en del af de debatter, vi har haft om private vagtværn: Dem er man nødt til at have, for nu kommer udviklingen jo. I stedet for at spørge, om f.eks. ikke private vagtværn kan medvirke til sådan en udvikling, fordi man dermed gør det til en del af éns livsstil, at der altid er nogle, der passer på én, og de, der så ikke har sådan nogle, er jo langt mere udsatte og langt mere bange.

Så jeg synes, at et emne, vi skal bruge en del tid på i dag og også fremover, er at fundere over, hvad grunden er. Der er ikke kommet synderlige bud på det i rapporten. Jeg tror, det var fru Dorte Bennedsen, der nævnte det forholdsvis velorganiserede internationale politisamarbejde og nordiske samarbejde, vi har. Det er sikkert rigtigt.

Jeg har en ekstra ting, jeg synes man skulle sparke ind i det, nemlig at de nordiske lande, de skandinaviske lande i modsætning til ret mange andre lande i verden har en kolossal opbakning fra befolkningen til staten.

Normalt er det jo ikke sådan, at vi synes, at staten bliver lovprist, men sandheden er, at de fleste danskere, og det gælder altså også i de øvrige lande, er helt indstillet på at rette sig efter lovene; det er jo en af grundene til, at de bliver så smaskure, hvis ikke de er tilfredse med lovene. Prøv at tage til Italien; dér er man jo

hamrende ligeglad, fordi man jo ikke retter sig efter dem – altså man har et andet system. Og dér, hvor der ikke er opbakning til staten, bliver man meget mere sårbar over for mafiakriminaliteten, som vi altså hidtil har kunnet holde os nogenlunde fra livet.

Det er en analyse, jeg har fremsat, jeg kan ikke huske hvorfra, men jeg synes, den er spændende at tænke over, og den er også spændende at arbejde videre med, for netop denne opbakning og solidaritet med staten tror jeg er en meget vigtig forudsætning for, at vi ikke gør os sårbare over for alverdens forfærdeligheder.

Det er denne sammenhæng, jeg synes man også skal være opmærksom på, og det være sagt til en debat, vi har løbende lidt andre steder, at det er afgørende, at f.eks. politiet ikke bliver en bestemt samfundsgruppes politi, men bliver vores alle sammens politi. Det er også en meget vigtig del af denne debat, at der ikke er nogen, der føler, at det er lige meget, for der er alligevel ikke nogen, der tager sig af dem, og derfor ikke er opmærksomme på, at man skal reagere og at man skal bruge politiet.

Jeg tror, vi kan komme i en meget farlig situation, hvis f.eks. grupper i befolkningen ikke føler, at det nytter noget at komme med deres anmeldelser af det ene eller det andet og i høj grad også af denne måske kommende organiserede kriminalitet af anden art end rockerkriminaliteten, fordi de jo alligevel ikke får hjælp, fordi politiet ikke tager sig af deres sager. Sådan er det ikke endnu, men vi skal være meget varsomme med, at politiet bliver ved med at være vores alle sammens, og jeg tror, der skal gøres lidt mere aktivt for det, end der hidtil har været gjort fra regeringen side.

Derudover mener jeg, at det er utrolig vigtigt, at man i de tiltag, man griber til, ikke ligedanner sig med forbryderen. Altså al kriminalforsorg, alt retsvæsen må jo handle om, at man i en eller anden grad prøver at ligedanne forbryderen med samfundet og ikke omvendt.

Hvis man går ind og bruger forbryderens metoder, så er vi i en elendig situation, og derfor bør forudsætningen hele tiden være, at vi med alle midler selv sørger for, at holde vores egen sti ren. Det er bl.a. derfor, at vi skal lægge så kolossal stor vægt på, at retsbeskyttelsen er i orden. Det kan ikke nytte noget, at man siger, at der ikke skal gælde retsbeskyttelse for særlige grupper, fordi det er for farligt. Jo, det skal der, for vi må ikke komme til at ligne disse rockere.